

Hoofdstuk 4

Kaapverdië roept - winter 2015

‘Hoe gaan we nu verder Jakob? Zeilen we in één keer door naar Suriname of maken we een tussenstop in Kaapverdië?’ Het is de ochtend na onze terugkeer uit Nederland. Tijd om onze plannen wat concreter te maken.

Tijdens de voorbereiding van onze Atlantische oversteek hebben we twee andere schepen via hun blog gevolgd vanaf het vertrek uit Nederland tot hun aankomst in de Carieb. Ook zij hadden de discussie die wij nu al een tijdje voeren.

‘Het nadeel van de tussenstop is dat we dan twee keer last hebben van drie dagen zeeziekte, terwijl dat maar één keer het geval is als we direct naar Suriname doorvaren,’ voeg ik toe.

Die zeeziekte is iets waar je nooit vanaf komt en aan het begin van iedere tocht op onrustig water steekt die weer de kop op. Niet dat het nu zo’n vreselijke ervaring is, want we komen nooit verder dan een katterig gevoel en geen zin in eten, maar als het te vermijden is, dan is dat mooi meegenomen.

Jakob denkt even na en antwoordt: ‘Dat is wel zo, dat katterige gevoel is niet echt fijn, maar ik wil eigenlijk dolgraag nog een keer naar Kaapverdië. Ik ben daar een aantal jaren geleden voor mijn werk geweest en vond het toen zo bijzonder.’

Ik begrijp dat helemaal. Ik was er vijf jaar geleden en zeilde met de driemaster, de *Oosterschelde*, langs een aantal van de eilanden.

‘Eigenlijk willen we er alle twee nog een keer naar toe’ zeg ik bedachtzaam. ‘Zullen we de knoop dan maar doorhakken? Dan worden we maar twee keer zeeziek, daar komen we ook wel weer overheen.’ Intussen bedenk ik dat het ook scheelt bij het doen van de boodschappen straks, want we hebben veel minder nodig voor die eerste oversteek van een dag of zeven.

Terwijl Jakob in het motorruim aan het werk is, zit ik in de zon op het voordek wat te mijmeren. Nu we, na twee weken in Nederland geweest te zijn, weer terug zijn op de boot in Santa Cruz komen de indrukken van ons bezoek aan Nederland weer naar boven.

Wat was het heerlijk om door onze kinderen van het vliegveld gehaald te worden. Ze leven zo met ons mee! Het was ook goed om te merken dat ons vertrek “voor langere tijd” een plekje heeft gevonden. We waren niet echt weg uit hun leven. Het eerste half jaar van onze tocht was voor hen ook omgevlogen en het leek of we elkaar de dag ervoor nog gezien hadden.

De afgelopen weken waren gezellig maar druk. We wilden zoveel mogelijk mensen laten weten dat het goed met ons ging en dat betekende veel kilometers in de auto en heel veel koffie met gebak. De tweede week van ons verblijf in Monnickendam was een rustpuntje. De kleinkinderen kwamen daar een nachtje logeren om de komst van Sinterklaas in de pittoreske binnenhaven van het stadje mee te maken. Dat was een hoogtepunt voor ons allemaal. Ik zucht nog maar eens tevreden.

Jonas begint intussen steeds meer als ons “thuis” te voelen. Hier wonen we nu en met *Jonas* komen we op de mooiste plekken van de wereld. We zijn niet de enigen die het roer van hun veilige leven hebben omgegooid op zoek naar “dat andere”.

Dat is te merken aan de drukte in de haven van Santa Cruz. Veel zeilers zijn bezig hun boot verder uit te rusten voor de Atlantische oversteek. Er wordt getimmerd en gezaagd, mannen hangen in de mast om daar alles in orde te maken en regelmatig komt de tankwagen op de kade om de dieseltanks in de zeilschepen tot de nok toe te vullen met brandstof. Je zou verwachten dat zeilboten altijd zeilen, maar bij windstilte start iedere schipper